

Владиславъ, юнакъ но неопытенъ момъкъ, несмысленно нахълта съ слабитъ си сили въ неприятелската земя, стигна чакъ до бръговетъ на черно море, и при Варна срѣшна многобройна войска отъ Султанъ Мурата II. Първото сбиванье бѣше сполучливо за Христѣнитъ. Но разпаленый Владиславъ са увлѣче много отъ излишна, да не кажемъ несмыслена отвага; съ своитъ тѣлопазители той са отдѣли отъ главнитъ сили и премина въ гжститъ редове на Султанската гвардія. Когато раненыйтъ му конъ падна на земята ведно съ всадника, единъ яничеринъ отсича кралевата глава и я поднося на една сулица. Туй нещастье много обезсърчи Христѣнитъ, които и съвършенно са разбихъ отъ Мусульманитъ (1448). Сетитъ, покореніето на Сърбія са довърши отъ Муратова сынъ *Мохамеда II* (1451—81); само малкото княжество *Черногорско*, споредъ непростѣпното положеніе на страната, можы забрани своята независимостъ противъ сичкитъ усилія на завоевателитъ. — Сега дойде вече редъ и на Цариградъ.

Послѣдень византійскый Императоръ бѣше *Константинъ XI Палеологъ*, който наслѣди брата си *Іоанна VI* въ 1449 год. Византійската имперія по оупуй време състоеше само отъ столѣпната си *Константинополь* (у насъ сѣкогы — Цариградъ) и отъ малка една областъ около му между Черно и Мраморно морета. Съ нея оставахъ еще нѣкои островы и незначителны владѣнія въ *Пелопоннезъ* (Морея), дѣто управяхъ тогазъ съ титула деспоты *Константиновитъ* братья, *Димитрій* и *Тома*. Освѣнь него на отдалеченны бръгъ черноморскый една часть земя бѣше завардила еще названіето *Трапезунтска имперія* която са управяше отъ потомцитъ на *Комненитъ*, побѣгнали тамъ когато *Латинитъ* презехъ *Византія*.